осінь вечір пора вмирати

голос кришиться на вітру

сон раптовий як алігатор

підкрадається угору

теплий місяць до ока липне

над повіками нависа

відчувати жага велика

червоніти їдка краса

осінь вечір пора безлика

і нікого хто б застеріг

що немає на світі лиха

зрозумілішого за сніг

одержимішого за листя

присоромлене до гілок

правильнішого особисто

і вірнішого за курок

небо кришиться волохате

пальці злизує тінь густа

ні просити ні забувати

не відважуються вуста

золотиста скоринка смерті

тихо злущується зі слів

осінь вечір пора і фертик

серце тулиться до землі